עולת ראיה — מוסף לשבת

נעריצך ונקדישך כסוד שיח שרפי קודש, המקדישים שמך בקודש. הכונה היא אל מגמת הקדושה בפנימיותה, שהיא הסוד של השיח הקדוש הזה, שאע"פ שאין שום מלאך ושרף יכול להקדיש את עצמותו ית', משום דלית מחשבה תפיסא בי' כלל, מ"מ הסוד הפנימי של הקידוש של השם הוא הערצת העצם, אף שאינו מושג לנו ואין אפשר לשום נברא להגותו אפילו במחשבה מרוב העלמו, ומ"מ הרצון הפנימי הוא קשור בקדושת העצם, דקב"ה אע"ג דלית מחשבה תפיסא בי', אבל רעותא דליבא איהו תפיס. הסוד הפנימי של החפץ וההשתוקקות של הקדושה הוא עולה עד העצם, אלא שלא בכל זמן אפשר לבטא חפץ נערץ כזה, אפילו בצורה נעלמת, והוכשרה לזה שעת המוסף בימים המקודשים של שבתות וימים טובים ובימי החול אין אומרים אלא כפי המדרגההנגלית שהיא "קדושת השם", וגם בשויו"ט מקדימים בשחרית את המדה הנגלית, כדי להתכשר על ידה לבא למדריגה הפנימית, שהוא הסוד של השיח, כלומר השיח בעצמו בגלויו הוא קדוש השם, "המקדישים שמך בקודש", והסוד שלו הוא קדוש העצם, נעריצך ונקדישך. ועי' בסידור הגר"א, שכתב שם דקדושת כתר היא למעלה מעוה"ז, אלא ע"י שאנו אומרים קדושת "נעריצך" מעוררים למעלה קדושת "כתר יתנו לך", והיינו שבקדושת כתר הוא עצם הסוד של השיח, ואנחנו שנקדישו יתברך כסוד שיח, בכף הדמיון, מפני שאין עוה"ז מוכשר לגלוי עצם הסוד רק עי"ז שאנו מקדישים אותו יתברך שמו, כסוד השיח בכף הדמיון, מתפשטת למעלה, וכן יתגלה לע"ל, עצם קדושת הסוד שזהו ענין קדושת "כתר יתנו לך".